

Българьтъ: можемъ да си представимъ, че Тракійскыѣ Славены срѣщали Крума съ радостъ. На 22 Юнія 813 г., той подъ Адриѳнополъ олържѣлъ голѣма побѣда; като оставилъ тукъ войска за да обсажда тя града, той трѣгналъ къмъ столицата и я заобиколилъ. Отнай—напредъ, на поляната при златныѣ врата ⁽¹⁸⁾, той извършилъ язическыѣ обряди, предъ сичкыѣ жители на Цариградъ: заклалъ за жертва много хора (!) и животны, подиръ туй, като намокрилъ краката си въ морето, изпълнилъ обряда на омиваніето, порѣсилъ войската си съ вода и, при выковетъ на Българьтъ преминалъ съ торжественъ вървежъ презъ една тумба жены, които падижли предъ него на очитъ си и го въсхваляли. Подиръ туй, той зелъ да обсажда, обиколилъ града съ земя, но този—пѣтъ, като не са надѣвалъ да успѣй, наченжлъ да прави прѣговоръ и искалъ отъ импиратора за данѣкъ, голѣмо количество скъпы дрѣхы, нѣкой и друга отбраны момы и право да забій кошѣето си на златныѣ врата на Цариградъ.

За да са склучи договорѣтъ, Крумъ отишлъ, споредъ както са были съгласили безъ оржѣе съ четири съпѣтници, кждѣ църквата, Св. Безсребърници, която была задъ града, слѣзълъ отъ коня си, сѣднжлъ на земята и наченжлъ да са прѣпира съ плѣномощныѣ. Неговътъ племянникъ държѣлъ му коня; тутакси отъ едно скрышно мѣсто излѣзватъ нѣколко войны; Крумъ сварилъ да са хвърли на коня си и побѣгнжлъ, другыѣ погинжли. Българьтъ са разярили: сичко, което са намѣрвало вънъ отъ градската стѣна: църкви, палаты, кѣщѣя, кораби и другы направи въ пристанището, сичко было изгорено и развалено: плѣненыѣ одушили; Крумъ си оти—

(18) Сега тѣ са наричатъ седембашенни (сѣдикулелеръ-капусу), на южныя край на градската стѣна.